

PATAK MÁRTA

A nő meg a kutya

MONODRÁMA

Történik napjainkban, egy külvárosi parkban. Az idősödő nő hajléktalan, kerekesszékes ül, mindkét lába hiányzik, a kutyája társaságában él, most ébred álmából. A kutya, plüsskutya, végig a pad alatt fekszik. A nő szemét dörzsölgetve, kábán beszél, mint aki részeg. Mámornak is gondolhatjuk. Talán az is, mert a hideg ellen többnyire itallal védekezik.

Rizses hús. Olyat ettem egyszer, ha te azt tudnád! Honnan tudnád, nem is éltél. Mit beszéllek itt összevissza! Nem is éltél! Nem is élsz. Megmérgeztelek. De nem szabad megtudniuk, mert megvonják az adagodat. Amíg tudom, titkolni fogom, hogy... Olyan rizses hús volt, de olyan! Birkahússal főtt. Meg talán paradicsom is volt benne. Még mindig a számban van az íze. Sajnálталak. Mégis meg kellett tennem. Kiveszett belőlem az emberség, az érzés, rosszabb lettem az állatnál. Mindenki úgy kezel. Csak miattad tűrnek el itt a parkban. Ha te nem leszel, mint ahogy már nem is vagy, nem tudom, meddig nézik el, hogy itt legyek. Ez a furcsa zümmögés a fejemben. Biztos a bortól zsong. Rózsika, nem kellene ám annyit inni, hallja? Hallja, magának beszéllek! Rózsika! *(Megrázza magát a vállánál fogva.)* Rózsika! Rózsa! Az. Büdös Rózsa. Látott már valaki бүdös rózsát? Én láttam. Tëssék, itt vagyok. Szakítson le valaki, arra várok. *(Nevet. Rekedtes, cigaretta ízű nevetés.)*

Hogy is volt? Vettem strichnint? Nem, azt hiszem, kegyetlenebbül végeztem veled. Mint a Karamazovokban. Vagy mint Csáth Géza fiúi. Milyen kedves vagyok! Ragadt rám valami az irodalomból. Megtanultam a gyilkos eszközöket. Nem kell más, csak egy gombostű a kenyérbe. A strichnin jobb lett volna. Gyorsabb. De végig kellett nézmem a kínlódásaidat. Ez a büntetésem. Meg is érdemlem. Főleg hogy ilyen szenvtelenül tudok róla beszélni. Miért? Rajtam tán megkönyörült valaki? Ha elmesélném az életemet, semmi különöset nem talál-nánk benne. Viszonylag jól tanultam, de nem mentem tovább, akkor pedig még lett volna értelme, de én untam az iskolát, újságot hordtam, mozit takarítottam, egy darabig sűgó is voltam egy pinceszínháznál. Jaj! Honnan szedem én ezt a sok marhaságot? Sose voltam sűgó. Csak szerettem volna sűgó lenni talán. Kit érdekel a sorsom egyáltalán? Rózsika, Rózsi, Rózsi-kám. A szánakozó öreglányok. A belvárosi vén tyúkók. Őrzik a sok arisztokrata vonást. Én meg a proli. Csak takarítónőnek lettem volna jó. Másfél éve élek az utcán. Kidobott az élet-társam. Talált egy nálam fiatalabbat. Mit csináljak. Jó faszi volt. Ha nem rűgott be nagyon, jókat dugtunk részegen. Tizenöt évvel fiatalabb volt nálam.

(feltápáskodik, hátát a fának veti, és álomittas szemekkel bámulja a két csajka ételt maga mellett.)

Rizses hús. Hallod, Józka, rizses hús. Na, nézzenek oda, mit beszéllek, hiszen már meg-döglöttél. Nem is élsz. Megmérgeztelek. Beadtam a strichnint, mielőtt lefeküdtem. Csak jó messzire elvittelek, nehogy észrevegyék, mert akkor leshetek. Nem kapom meg az adagod. *(Nehezen forog a nyelve. Fázósan körülnéz, nyújtóztatja gémberegett tagjait.)* Nem baj, azért beszéllek. Úgyis bolond vagyok, nem számít, hogy magamban beszéllek. Ha itt lennél, az se jelentene semmit. úgyse tudnál válaszolni. Csak néznél azzal a bánatos barna szemekkel. Mintha én tehetnék róla, hogy kutyának születtem. Még arról se tehetek, hogy én embernek születtem, nem ám arról, hogy te kutyának. Istenem! Valakinek kutyának is kell lenni. Rizses

hús. Jó ez, csak az a baj, hogy rohadtul nem vagyok éhes. Bezzeg ha te élnél, fölfalnád azonnal. Ha nem vigyáznék, az enyémet is, ugye? Most már mondhatom, nem vagy itt, csak azért vettelek magamhoz, mert nem tudsz feleselni. Elegem lett belőle, hogy folyton visszabeszéltek. Egy darabig jó lettem volna, de csak hogy megdugjanak, miért, a hajléktalanok azt hiszed, nem dugnak? Nem a fenét nem. El tudod képzelni, milyen érzés? Mikor nem voltam túl részeg, azt hittem, enyém az egész világ, mikor láttam a Dunát, miközben hátulról keféltek. Ja. Négykézláb voltam. mint te. Hát, ilyen a sorsom. Jaj! Ezt nem bírom, ezt a fecsegést. Az agyamra megyek. Saját agyamra megyek. Lehet, hogy nekem kellett volna bevennem azt a sztrichnint. Vagy lenyelhettem volna én is azt a gombostűt. Milyen furcsán kavarog minden a fejemben! Nem vagyok százás, mi? (*Arrébb tolja a két csajka rizses húst.*) Rá se tudok nézni. Fúj. Rizses hús. Kása. Áska. Mitől kása, miért nem áska? Miért kellett fölébrednem. Vissza is fekszem. Valaki idejöhetne megint, és beszélhetne kicsit az emberi méltóságról. Nem gondolod, Jóska? Mi meg hallgatnánk. Bocsánat, elfelejtettem, hogy megmérgeztelek. De mondjuk idejönne valaki, és papolna itt nekem az emberi méltóságról. Hogy az a legfontosabb. Én meg bólogatnék. Hogy az bizony. Úgy ám! Ahogy mondani méltóztatik. Csakhogy én már nem vagyok ám ember! Féreg lettem. Bizony. Toportyán. Aszfalttoportyán. Kúszva közlekedem a házfalak mentén. Most, hogy megöltém a jótevőmet, aki húzni szokott, már el se tudok innen mozdulni. Mert lábam sincs ám! De nincs ám. Levették. Egyiket a másik után. Lassan elfogyok majd. Nem tudom, talán a következő lehetne a fejem. Azzal akkor vége is lenne. De nem, igaz. Igaz, hagyjuk meg ezt a kis játékot, kéz nélkül még működhet a szervezet. Vágják csak le előbb a bal, aztán a jobb kezem. Hogy utána mi jöhet? Hát, marad még a két mellem. Úgyse jó már semmire. Azt is levághatják. Aztán jön sorban a fülem, az orrom. Úgyis lerohad majd, mint a leprásé. És aztán? Mi marad? Mit lehet még levágni rólam, mikor már csak egy fej meg egy törzs leszek? Ki lehet kanyarítani a pinámat. Az aztán végképp semmire se jó. De van még a nyelvem is, azt is. És utána tényleg jöhet a fejem. Akár egyben, akár részenként. Szedjük ki a két szemgolyómat, vágják le a számat, üssék ki a maradék húsz fogamat, és vágják le a köldökömet. Azzal végleg lemetszenek a föld színéről. És eltemetnek vagy a kukába dobznak egy csontos húshengert. Szúrjanak bele egy zoknikötőtűt az agyamba, hátha nem is érzem már. Ez voltam én, Farkas Rozália.

Rettenetes. Megindul az agyam, és nem tudok megálljt parancsolni neki. Csak ne működne ennyire. Hiába iparkodok, nem sikerül végleg letompítanom. Jóféle kocsisborral persze. Minek él az ilyen ember, mint én? Lehetnék családanya, létminimumon küszködő, büszke, elvált feleség, aki összeszorított szájjal cipeli óvodába két apró gyermekét, ötvenkét négyzetméteres panellakásban él a város szélén, és pénztárosnő egy multimédiás cég üzletében. Frászt. Egy piaci csemegében. Legfeljebb ott. A multimédiás multinál fiatal lányok és fiúk ülnek, akik szíával köszönnek a fiatal lányoknak és fiúknak, akik különféle kütyüket vásárolnak a papa kocsijába. Jaj jaj! Jön ám a társadalomkritika! Gyenge a szociális háló. Tágul a lyuk. Kipottyantam belőle az első adandó alkalommal. Bizony. Na jó, valljuk be, deviáns voltam. Mindig. Deviánsból hogy lesz hajléktalan? Könnyen. Majd egyszer elmesélem. Kinek? Kinek, te marha? Megölted Jóskát, azt hiszed, Jóskán kívül bárkit is érdekel, hogy te ki vagy? Még Jóskát se nagyon érdekelné, ha nem veled együtt kapná a napi betevőt.

Rövid időre elsötétül a színpad

A bírónő kinézett magának. Olyan jóságos lélek, rá van írva az arcára. Ha rajta múlna, igazságos is lehetne a magyar törvényhozás. Milyen szépen beszéltek. Valami ragadt rám talán.

A koszon kívül, hallod? Mondaná Jóska. Na, nem te, az ember Jóska. Nem te. Jóskáról még nem is meséltem. Életem nagy-nagy lehetősége. Persze, azt is elszalasztottam. Csodálkoztál volna, mi? Rózsa, a nagy elszalasztó. A lehetőségek elpuskázója. Ötvenévesen odáig vitte, hogy csütörtökönként rizses húst kap Jóskával együtt a népjóléti konyháról, mert egy névtelen jóakarója befizette. Két adag főtt étel naponta. És cserébe nem vár semmit. Szóval Jóska. Nem te, az ember. Nagyon vagány srác volt. Csak közterületen volt hajlandó kefélni. És csakis meztelenül. Hogy csak úgy félig-meddig, a blúzom alá nyúlva, az úgy nem volt jó neki. Teljesen le kellett vetköznünk. És nem sietett ám! Fenét. Szépen, komótosan. Na, ez volt a Jóska. Ő egyetemre járt akkor, jogra, én meg éppen hogy nem érettségiztem le, érettségi előtt kirúgtak, negyedikben, elég sok volt a rovasomon, azt mondták. Pedig hidd el, semmi extra. Csak nem úgy éltem, mint a többi lány. Mert majdnem mind lány volt, csak két fiú járt az osztályba. De mindenki olyan rendes volt. Én meg ezek szerint nem. A régi általános iskolás osztálytársaimmal lógtam folyton Óbudán. Kocsmáról kocsmára, nagy világmegváltó beszélgetések, rockzene, csövezés, hálósákban alvás a temetőben, amit akarsz, dögvél. És a Tabánban szedtem föl egyszer Jóskát. Nagyon vagány akart lenni szegény, hát én segítettem neki ebben. Eleinte nehezen tudott felszabadulni, de aztán... mondom, olyannyira, hogy dugni is csak közterületen akart. Persze, nem a Parlament előtt, annyira azért nem. De mindig izgatta a veszély. Szegény. Komoly családból való fiú volt, szeretett volna egy kicsit belekóstolni a csöves életbe. Hát, mutattam neki ezt-azt. *(Némi szünet után)* Jaj, de unalmas vagyok! Nem is értem. Alighogy kinyitom a szemem, rögtön rám tör a szómenés. De a Jóskát még befejezem. Végtére is a druzsád, nem igaz? Szegény, a végére teljesen kikészítettem. Tudod, ő is az a fajta volt, aki szeretne vagány lenni, de csak egy bizonyos határig. Na, ezt meg nem lehet. Vagy vagy. Ha határok között mozogsz, sok minden nem lehetsz. Jársz az egyetemre, csak úgy ímmel-ámmal benne vagy a buliban, ez így nem megy. Legalábbis akkor nem ment. Hogy most hogy vannak a fiatalok, fingom nincs róla, de nem is érdekel. Még szerencse, hogy sose született gyerekem. Egyéb se hiányozna, mi? Már lehetnék nagymama. Na, jó, hagyjuk ezt, a Jóskánál tartottam. Hát, egyszer jön ám, lógó orral, hogy megbukott a szigorlatán, és most mélyen magába nézett, komoly elhatározásra szánta el magát, felhagy a csövességgel, jó útra tér, mert így nem lesz belőle ügyész vagy ügyvéd, már nem emlékszem, mit mondott. Na, megsúgom, nem is lett, mert elvégezte az egyetemet, aztán dobbantott. Valahol Svájcban él vagy Olaszországban, nem tudom. Gumigyáros lett. Nem igaz ám, csak kitaláltam akkor. Hogy gumigyára van, biztos színes kotonokat gyárt gépsoron, és közben az irodájában az jár a fejében, hogy milyen jókat kefélt velem a Tabánban vagy a körúton. Semmi más élménye nem lehet. Van egy határ, Rózsa, mindig így szólított vagy feslett Rózsaszáznak. Van, van ám egy határ. Kedves Józsikám. Van bizony. Te már akkor is tudtad, én azóta se. Én már csak ilyen vagyok. Utcanéni. De fura! Pedig úgy érzem, nem változtam semmit. Húszévesen is ugyanilyen voltam, esküszöm. Na jó, valamivel talán több fogam volt, meg jobban néztem ki, nem voltam ennyire szakadt.

A bokor tövébe állított, két, leborított műanyag edény tartalmát vizsgálja. Leveszi az egyiknek a fedelét, beleszagol, és közönyös hangon megszólal.

Rizses húst kaptunk, Jóska. Rizses hús. Persze, nem hallod, hogy hallanád, csak még egy darabig beszélni fogok hozzád, mintha hallanád. Elintéztelek, mi? Elmentél meghalni, mint az elefántok? Jaj. Nincs kedvem enni. Most, hogy duplán megtehetném, elment az étvágyam. Hallottál ilyet? Madártejet ennék. Bizony. Madártejet. Nem tudom, eszek-e még valaha az életben. Jóska, hallod, azért nem gondoltam volna, hogy képes leszek rá. Nem könnyű ám

gyilkolni! Nehogy azt hidd. Igaz, álmomban már gyilkoltam. Nem is egyszer. De azért ez mégis más volt. Aljasabb. Álmomban tiszta kézzel gyilkoltam. Jó, mi? A korrekt gyilkos. Rózs, a korrekt gyilkos. Aki felemelt sisakrostéllyal támad. A barátjára. Mert sose ellenséget öltem. Mindig barátot. Vagy az anyámat, de az is olyan volt, mintha a barátnőmet ölném meg. Mosolygott, mikor szíven szúrtam a zoknikötőtűvel. Tizenkét éves lehettem. Aztán egy fiút is megöltem, mert csúfolt, hogy pápaszemes. Akkor még volt szemüvegem. Pápaszemes, azt mondta, ha meglátott. Őt is elintéztem. A másik osztályba járt, matekóra előtt fejbe dobtam egy kavicssal, és elterült. De csak álmomban, mondom, és utána sose mondta többet, hogy pápaszemes.

Te Jóska, tegnap nagyon berúgtam, mi? Kezdek visszaemlékezni. Halványan, halványan. Csak addig emlékszem, hogy téged elintéztelek. Hozzám jöttél, mert hívtalak, megsimogat-
talak, aztán beletettem a szádba a kenyérbélbe szúrt gombostűt. Hogy utána mi történt, nem tudom. Elszaladtál, arra még emlékszem. Talán hogy ne a szemem előtt kelljen meghalnod. Maradhattál volna, mert másra nem emlékszem. Még megittam a maradék bort, és elterültem, mint egy zsák. Aludtam mostanáig. Be se takaróztam. Még szerencse, hogy nincsen szűnyog. Megettek volna.

Ezentúl tehát két adagot ehetek. Mert nem fogom elárulni, hogy megöltelek. Hadd hozzák csak, hiszen erre ment ki a játék. Rózs nem osztozik tovább. Nem bizony. (*Mintha elbizonytalanodna.*) Hát, bele kell jönni. Előbb-utóbb ebbe is beletanulok. Mindig mindenki mindenbe beletanul. A jég hátán is megél az ember, mert olyan. A jegesmedve csak az Északi-sarkon, de az ember akárhol. Meg kéne enni azt a rizses húst, amíg meleg. De nem csúszik le a torkomon. Te Jóska, tényleg megöltelek, nem csak úgy gondolom? Most kicsit elbizonytalanodtam. Nem voltam én ennyire szemét. Na jó, felelőtlennek felelőtlen, látod. Különben nem lennék az utcán, hanem nevelném szépen leánygyermekem, aki most Isten tudja, hol éldegél. Valahol Dél-Amerikában talán. Hozzáment egy indiánhoz. Jól csinálta. Jól bizony. Ha én akkor hozzámehettem volna egy indián zenészhez, nem lennék az utcán, annyi szent. Csak én kubait választottam volna. Kubában mindig jó meleg van. Oda mentem volna. De a lányom Uruguayba, Paraguayba vagy Ecuadorba ment, nem is tudom. Valamelyikbe, mind-egy. Várható volt, hogy megpattan az intézet után, de hogy ilyen hamar, azt nem gondoltam. Nem is köszönt el. Néha kijött hozzám, kért cigit, piát, úgy beszélt velem, mint én az anyámmal, mintha magnóról lehallgatta volna, pedig hát nem is ismerte. Pont ugyanúgy, mint én gimnazista koromban. Szóról szóra ugyanazt mondta. Neki talán oka is volt rá, nekem nemigen. Nekem csak annyi bajom volt, hogy a fater iszik, miért nem rúgjuk ki. Anyám meg inkább rajtam töltötte ki a mérget, de csak amíg hagytam, mert gimiben már ellógtam otthonról. Volt úgy, hogy a rendőrséggel hozatott haza Kecskemétről. Mikor hálószákban a temetőben aludtunk egy szegedi koncert után.

Te Jóska, most, hogy eltettelek láb alól, egész megeredt a nyelvem. Beszélék itt magamban, nem is értem, minék.

Na jó, hát mesélem az életemet. Nem az elejétől, mert az nem annyira érdekes, inkább csak kamaszkoromtól, mikor kezd más lenni, mint a többieké. Sokat csavarogtunk, többnyire az erdőben, fölmentünk a Hármashatár-hegyre, és mindenféle búvóhelyeket kerestünk. Fiúk, többnyire voltak. Lányt nem nagyon vettek be maguk közé, engem is csak azért, mert látták, én nem vagyok olyan, mint a többi kényeskedő, ha kellett, a háromméteres kerítést is átmásztam velük. Nem voltam túl rossz tanuló, még így se, meg az osztályfőnököm talán elnézőbb volt velem, mint a többiekkel, mert tudta, hogy a fater iszik, anyám meg tűr és folyton dolgozik. Időnként behívott, és komolyan, felnőtt módjára figyelmeztetett, hogy az élet nem

annyiból áll, hogy csavargunk a Rómain, meg az erdőben, annál többet is kell az embernek csinálni, mint hogy reggel felkel, meg este lefekszik, mert közben van egy nap, amit meg kell tölteni tartalommal, mert különben semmi értelme, hogy ember az ember. Emlékszem, ezen akkor nagyon elgondolkodtam. Nem is mindjárt a fejmosás közben, hanem pár nappal utána, mikor egy hangyabolyt piszkáltam egy vékonyka bottal, és figyeltem, milyen kavarodás támad a tetején. Semmihez nem volt kedvem, nem mentem a fiúkkal se, mint előtte mindennap szinte, inkább egyedül üldögéltem, jó messze a szokásos búvóhelyektől. És akkor jött a cigányasszony, aki megtanított kártyát vetni. Akkor még nem tudtam, hogy boszorkány vagyok, ezt csak később mondta, de valamit nyilván láthatott bennem, különben nem ült volna oda mellém, nem áll le velem, taknyos tizenégy évessel beszélgetni. Attól fogva rendszeres vendég lettem náluk, gimnazista koromban sokszor náluk is aludtam, meg is lett az eredménye, a lányom, de ő már Ecuadorban vagy hol mulat az indián zenéssel. Nem is tudtam pontosan, tényleg a Jóska-e az apja a gyereknek, mert lehetett volna a másik két testvére is, csak azért mondtam a végén, hogy a Jóska, mert ő már elmúlt tizennyolc, igaz, nem sokkal, a másik kettő túl fiatal volt még, a Lala tizenhét, mint én, a Pityu meg másfél évvel nálam is fiatalabb. Micsoda szabadság volt náluk! Miután Rozál befejezte az oktatásomat, ami félóránál sose tartott tovább, kedvünkre hancúrozhattunk egymás hegyén-hátán egész délután, a kutya se szólt ránk. Az öregek kint ültek a folyosón, beszélgettek, ettek-ittak, mi meg kedvünkre kufircoltunk odabent. Nem csak én voltam lány, Jóskaék unokatestvérei is átjöttek néha, de olyan is volt, hogy én voltam az egyetlen lány a három fiúval, az mindenesetre később már nem volt annyira érdekes. Ha jött a kuncsaft, Rozál kuncsaftja, mert, még nem mondtam, ugye?, Jóskaék anyját is Rozáliának hívták, mint engem, talán ezért is szemelt ki utódjának, takarodnunk kellett a szobából. Rozál nagy hangosan, már kint a küszöbön ordított, hogy hess ki innen, hess, hess!, mintha tyúkokat hajkurászna, az értetlenkedő kuncsaftnak meg elmondta, ne aggódjon, mielőtt belépnének, ki kell onnan takarítani a gonosz szellemeket. Mi meg ezalatt összekapkodtuk a ruhánkat, és áthurcolkodtunk a konyhába. Ott mindjárt érdekesebb lett a dolog. Emlékszem, egyszer a Jóska nagyanyja bejött, mikor nagyban ment a hókamóka. Az öregasszony nem szólt egy szót se, levette a polcról a pipáját meg a dohányt, és szemrebbenés nélkül kiment, miközben én az unokájával keféltam. Láttam, hogy Jóska-t nem zavarja, hát én se idegeskedtem.

Leérettségizni érthető okból már nem tudtam, megszületett a lányom, akit azonnal intézetbe vettek, mert kiskorú voltam, apám ivott, a gyivisek nem látták biztosítva a gyerek jövőjét. Jobban járt. Tőlem legfeljebb csak a kártyavetést meg a tenyérjósolást leshette volna el, már ha van hozzá tehetsége, meg hogy mire milyen füvet lehet használni, ami persze nem kis tudomány, én is jobban kamatoztathattam volna. Rozál azt mondta akkor az erdőben, hogy rögtön felismerte bennem az utódját, s bár nem vagyok cigány, nekem fogja átadni a tudományát, különben elszáll a varázsereje. Hát nem jó utódot választott. Hiába volt tehetségem a boszorkánysághoz, nem érdekelt a dolog. Jobban szerettem a fiúkkal lógni. Most meg? Most meg itt ülök a bokor tövében, és várom, hogy visszajöjjön Jóska. Nem öltem meg? Nem hát. Álmodtam. Azt álmodtam, hogy lenyelettem vele a gombostűt egy darab kenyérből, és most elment meghalni. Hogy én miket nem álmodok! Pont a Jóska-t! Azért, hogy megehessem az adagját. Le se tudnám nyelni! Meg holnap a bírónőnek is az lenne az első kérdése, hogy Rózs, hol a Jóska? Mert nála is első a kutya. Igazság szerint csak Jóska miatt engedí, hogy kint legyünk. Rendes a bírónő. Persze, csak a háta mögött nevezhetem bírónőnek, szembe kötelező a Marcsi. Egyszer mondtam szembe is, hogy bírónő, de rettenetesen mérges lett rám. Azt mondta, Rózs, ezt meg ne halljam még egyszer! Még viccből se! Mit képzelsz? Jó, jó, igaza

volt. Én is ezt tettem volna a helyében. Csak ha egyszer az ember a margóra kerül, sose tudja, kivel hányadán áll. Lehet, hogy teher a régi ismerősnek, az nem szereti látni, hogy lecsúszott, hogy rosszabbul megy neki, mint őneki. A bírónő nem szégyelli, hogy utcán lakik a gimnazista osztálytársa. Pedig nem is voltunk túlzottan jóban. Ő már akkor is komoly, tanuló lány volt, én meg, mondom, folyton az ember Jóskáékkal lógtam, miután Rozál befejezte az okitást. Persze, sokáig nem találkoztunk, főleg amíg a bírónő egyetemre járt, akkor nagyon ritkán, mert alig mozdult ki a lakásból. Folyton tanult, nem is értettem, hogy lehet ennyit tanulni, hogy ennek a lánynak csak a tanulásról szól az élete. Aztán milyen rendes ember lett belőle. Nem vette el az eszét a nagy tudomány. Mikor kikerültünk ide a Jóskával, miután a másikkal, az ember Jóskával szétmentünk, azt mondta a bírónő, egy feltétellel elnézi nekem, hogy az utcán csövezek, de azt is csak nyáron, ha másnaponta fölmegeyek hozzá tisztálkodni. Azt is felajánlotta, lakjak nála, amíg valamire alakul a sorsom, de én nem akartam, annyira megszoktam a szabadságot. Habár nincs a Jóska, akkor is itt vagy nekem te, Jóska. *(Körülnéz, nyújtózkodik, amennyire a helyzete engedi, kiabál)* Jóska! Jóska! Jóska! *(maga elé)* Előjöhetnél már, még a végén megbuggyan nekem itt ez a rizses hús.

